

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑ

(τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνωτέρου)

Ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ

Τοῦ φιλτάτου τῆς ψυχῆς μου ὦ σκιά ἡγιασμένη,
ἀφ' ἧς ὥρας ἐπτερώθης εἰς οὐράνια τεμένη,
τὸ πᾶν περίξ μου, ὁ κόσμος καὶ ἡ φύσις μετετράπη.
Ἐν δὲ μένει, κ' εἰς αἰῶνας ἀμετάτρεπτον θὰ μένη,
τῆς μητρὸς σου ἡ ἀγάπη.

Τ. Ο. Κ. Χ. Ι.

ἔτ' ὦν ν. ε'

Χρηστὸς ἀνὴρ εἰς ἱερὸν ἐδῶ κοιμᾶται τόπον.
Ἦν ἐν ἀγάπῃ καὶ τιμῇ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων
ἀλλὰ ἐν πλούτῳ κ' ἐν ἀκμῇ τὴν γῆν ἀφῆκε, ν' ἀναβῇ
ἔπου πλουσία δίδοται τῶν ἀρετῶν ἡ ἀμοιβή,
καὶ ἔπου ἡ ἀνάπαυσις ἀπὸ δεινῶν καὶ κόπων.

Α Λ Λ Ο

Μὴ θρηνῆτε παράκαιρον θέσπισμα μοίρας
ἀναπύσεως ἂν τῷ ἡτοίμασε μέρος.
Καλὸν εὔρε λιμένα πρὶν φθάσῃ τὸ γῆρας.
Εὐπραγίαν ἐνταῦθα ὁ δίκαιος σπείρας,
συνεχόμισ' ἐκεῖ τὸ ἀθάνατον θέρος.

